

Prædiken til Søndag septuagesima

Matt. 20, 1-16

Ledighed er roden til at ondt siger man. Og måske er det mere end nogensinde sandt. For aldrig har mennesker defineret sig så meget ved deres arbejde som nu. Ikke slægten, ikke fædrelandet, ikke troen, ikke familien – nej arbejdet er det danskerne definerer sig ved. Det hvorfra de henter identitet. Derfor er det også en alvorlig sag at miste sit arbejde – ikke alene på grund af det økonomiske aspekt, men lige så meget på grund af den identitetskrise det sender et menneske ud i. For hvem er man da, hvis man ikke har sit arbejde? Hvis der ikke er noget at gøre? Guds rige lignes ved arbejdet i en vingård. Ved arbejde, ved virksomhed. Det er, hvad der siges her. Guds kald til mennesket er et kald til at komme i gang. Vingården er gravet, rensat og tilplantet. Det vil sige: Betingelserne er der, sat og givet af Gud. Og der er nu ingen undskyldning for at stå ledig på torvet, for Herren kalder alle ind på et eller andet tidspunkt. Og alle kan være med, hvad enten de kan bidrage meget eller lidt. Der er ingen, han ikke kalder på. Der er ingen, han ikke kan bruge, og der er ingen gerning, ingen indsats, der er for lille eller ringe til hans vingård.

Det er ikke bare smuk poesi, det er virke-

lighed. Tænk på de første disciple. De gik ikke rundt og drev på torvet. De sad ikke hjemme ved arnen. Nej, de gik ind til et farefuldt og slidsomt arbejde med at forkynde evangeliet og gøre Jesu navn kendt. De arbejdede i Herren, sådan formulerer Paulus det. ”Hils min kære Persis”, skriver han i et brev til menigheden i Rom, ”hun har arbejdet så meget i Herren”.

De blev udelukket og forfulgt og pint og plaget, og som det var for dem, var det også for de kristne i de følgende mange århundreder og for de missionærer, der bragte budet om Kristus her op til Norden. Og for dem der i dag bringer evangeliet frem i f.eks. Iran, Pakistan og Kina.

Men de blev ikke modløse, for de arbejdede jo i Herrens vingård. I håbet, i visheden om Herrens herlighed. Det er slående, når man læser Paulus breve, og når man læser urchemningens vidnesbyrd – ja, eller bare når man læser vore (Høve og Havrebjerg valgmenigheder) menigheders grundlæggeres vidnesbyrd – at det hele kunne nok synes overmenneskeligt hårdt, men de arbejdede jo for en større sag. De var evangeliets tjenere, Guds kirke. Hans vingårdsarbejdere. Og: ... de, der håber på Herren, får nye kræfter,

de får vinger som ørne.
De løber uden at blive trætte,
de vandrer uden at udmattes.

Det var det, de kristne erfarede. Det var det, vore forfædre erfarede. Hvordan visheden om at høre Kristus til, hvordan håbet om den evige sejrskrans gav dem det mod, der skulle til, for at de kunne kæmpe og vinde. Der er stadig arbejde til os i Herrens vingård. I verden er der arbejdsløshed, og mange sygner hen i uvirksomhed, fordi arbejdet er deres Gud. For aldrig har mennesker dyrket deres arbejde som nu. Ikke slægten, ikke fædrelandet, ikke troen, ikke familien – nej, arbejdet er det danskerne dyrker. Det hvorfra de henter identitet. Deres glæde. Derfor er det også en alvorlig sag at miste sit arbejde – ikke alene på grund af det økonomiske aspekt, men lige så meget på grund af den identitetskrisen, det sender et menneske ud i. Men i Guds rige og i forhold til udbredelsen af det kristne evangelium er der ingen arbejdsløshed. Og der er brug for alle. Der kaldes på alle. Hvis der derfor stadig er nogle, der står ledige på torvet, er det ikke, fordi de ikke har fået buddet. For vi hører i dag, at: Han kom igen den 3., 6. og 9. og 11. time og tilbød dem at tage dem i sin tjeneste. Sådan kommer han også til os i vores barndom, ungdom, voksentid og alderdom. Og kalder os ind i sin vingård som sin medarbejder. For ”Fra livets morgenstund udgår Guds nådes kald så vide”. Der kan ikke være tvivl om, at Jesus med denne lignelse har villet sige noget om, hvad tro er. Hvad det at følge ham er. Hvad Guds rige er. At det er noget andet og mere end

meninger og betragtninger. At det er virksomhed, handling, liv. Det er arbejde. Vi ved godt, at sådan er det med foreningslivet. F.eks., hvis vi vil have et godt foreningsliv, skal vi stille op til bestyrelser, hjælpe til, møde op, bakke op. Gøre et stykke arbejde. Det er ikke nok at stå og klappe på sidelinjen. Vil vi have et godt handelsliv, må vi bruge de lokale butikker, støtte de små handlende. Det nytter ikke bare at kigge på vinduer og så måske købe en enkelt buket eller en liter mælk engang i mellem. Nej, der skal mere handling til. Sådan er det også at være kristen. Det er at have fået betroet en gerning. At være indbudt til et arbejde. Gudsriget er at blive sat i arbejde. Det er derfor, Paulus kalder sine medkristne for Kristi medarbejdere. Guds rige er altså ikke noget, vi blot kan nøjes med at betragte eller sympatisere med. Det er noget, vi skal leve og virke i. Og det er det, vi gør, når vi mødes til gudstjenesten. For kirken er Guds rige her på jorden. Den er som himmerige. Så nær Guds rige, som vi kommer. Så her er vi medarbejdere. Og alle er indbudt. Ingen behøver at stå udenfor. Alle kan komme her og være med i Herrens vingård her på jorden, kirken, hvortil klokkerne kalder os. Sådan ved at mødes her som arbejdere i vingården holder vi ilden i gang. Her tilbyder vi netop ikke asken. Her overgives vi faklen. For at vi skal give den videre. Far skal fortælle til barn, søster til broder, fælle til fælle, landsmand til landsmand, og vi skal fortælle om troen til den fremmede her i landet og invitere dem med ind i vingården. Fortælle dem, at alle kan være Herrens vingårdsarbejder, hvad

enten han blev kaldet ind i den første eller den sidste time. Det nytter ikke, at vi er tilskuere til vingården og står udenfor og synes, den ser da fin ud, og det er dejligt, den er der. Nej, det er nødvendigt, at vi går med ind og arbejder. Vi skal gå med ind. Vi skal være hans vingårdsarbejdere. Og det er Guds nåde, at vi ikke skal stå ledige på torvet. At vi ikke behøver det. At vi kaldes ind til vingården. At vi skal gå ind til Guds rige, som hans medarbejdere. Som hans betroede. Som hans husholdere. Og så arbejde der. Det er Guds nåde, at han vil bruge os der. Og så tales der til sidst om lønnen. Her gælder det i forhold til Guds rige, at ingen får større løn end andre, for alle trænger lige meget til løn. Uanset hvad de så har bedrevet. Uanset om de kom tidligt eller sent. Som ung eller som gammel. På den anden side kan man godt spørge: Hvad får et menneske ud af at stå ledig på torvet? Hvad får et menneske ud af at nægte sig selv arbejdet i vingården? For kaldet lød jo. Hvad sker der, når et menneske kaster vrage på kirken (der er som Himmerige)? Ja, da forhåner man sin moder, (siger Grundtvig) Da forkaster man sit eget ophav. Da flygter man fra sin bestemmelse. Hvad får et menneske ud af at udelukke sig selv fra festen? Nægte sig selv åndelig føde og sjælsdrik? Går det menneske ikke selve livet forbi? Er hans dom da dermed ikke allerede sagt? Lediggang er roden til alt ondt – det kender og anerkender vi med det ordprog. Men i dag bliver vi belært om, at det gælder også

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

åndeligt talt.

Hvad kommer der til gengæld ud af at adlyde Guds kald og kærlige indbydelse til at gå ind i hans vingård, ind i hans rige? Kærlighedens rige? De levendes land? Svaret er her, at følger et menneske dette kald, går det menneske ind til glæden. For søger et menneske først Guds rige, skal alt andet gives dette menneske i tilgift.

Og ingen behøver at stå udenfor – uvirksom på torvet. Alle bydes ind. Alt, hvad du skal gøre, er bare at komme, og Gud vil antage dig som sin medarbejder, som sin betroede, og han vil give dig Kristi retfærdighed, godhed, håb og kærlighed.

Han vil give dig glæden. Den glæde du aldrig skal miste. Den evige glæde. Den glæde, der fødte den første kristne menighed i Jerusalem i opstandelsens dage, og som føder den kristne menighed også i dag her i det høje nord. Den glæde kalder han os ind til. Ind til at arbejde i vingården. Til at være hans betroede medarbejdere. Til at arbejde med på glæden. Og til at være en del af hans kamp mod alt det, der lægger verden øde og gold. Amen

Nana Hauge

Hårslev-Padesø, tidl. Høve-Havrebjerg valgmenigheder

Salmer:

30, 329, 170, 327, 363